

[Erik Hansen.]

ligeftrem at ændre på det i øjeblikket, og giver det ikke en vanskeligere administration?

De spørgsmål sammen med andre detaljer kan vi drøfte i udvalget, men jeg vil gerne her pege på, at det radikale venstre er af den opfattelse, at den lovgivning, vi har, har virket i en så forholdsvis kort periode, og der er mange andre områder, f. eks. omskoling og uddannelse, hvor der er behov for at sætte ind, at vi ikke mener, der er dagsaktuel baggrund for at foretage den ændring, lovforslaget indebærer.

Arne Larsen: Det forslag, som arbejdsministeren har fremsat til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, som omfatter forhøjelse af dækningsprocent, pristalsregulering af dagpenge og spørgsmålet om kassernes forbrug af formue, synes jeg egentlig er et nok så beskeden forslag, og jeg forstår ikke al den modvilje, som mobiliseres fra de borgerlige partiers side over for sådanne beskeden fremskridt.

Jeg havde egentlig ventet noget mere, når ministeren nu kaster sig over en revision af denne lovgivning. Jeg havde håbet på, at nogle af de forslag, som ministerens parti, dengang han var i opposition og ordfører for socialdemokratiet, sammen med SF fremsatte her i folketinget, var blevet genopfrisket og genfremsat. Men det kan jo ske, at der kommer mere fra ministerens side inden den 15. marts, og det skal jeg da imødesee med største velvilje.

Det vigtigste, ministeren foreslår, er jo ændringen af lovens § 51, stk. 1, 1. pkt. hvorefter dagpenge, som kan udbetales det enkelte medlem, forhøjes fra $\frac{4}{5}$ til $\frac{9}{10}$ af summen af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste — og så kommer der en lille forbedring mere — hvilken fortjeneste forhøjes med det beløb, hvormed arbejdsfortjenesten ændres i kraft af pristalsreguleringen. Og det er selvfølgelig nok rigtigt, som ministeren siger, at denne ændring vil forbedre situationen for lavtlønnede arbejdere, det skal jeg ikke benægte, men spørgsmålet er, om det er tilstrækkeligt over for de lavtlønnede kun at ændre $\frac{4}{5}$ -reglen til en $\frac{9}{10}$ -regel. Vi ved jo trods alt, at der er mange lavtlønnede, ufaglærte, mænd som kvinder, der har en meget

ringe indtjening; vi har arbejdsmænd i dag, som må arbejde for 13 kr. 88 øre pr. time, altså har en egentlig fortjeneste på omkring 550 kr., og som i henhold til dette forslag næppe nok vil kunne komme op på en understøttelsessats, hvis de er ledige alle 42 timer inden for denne uge, på rundt regnet 500 kr. om ugen eller ca. 83 kr. om dagen. Det nytter jo ikke meget, at maksimum i og for sig forhøjes, som ministeren mener det, til 106 kr. pr. dag, når et meget stort antal af kassernes medlemmer altså ikke har mulighed for at nå herop.

Derfor tror jeg nok, det er mange overvejelser værd at undersøge hele denne problematik med hensyn til, hvor stor dækningsprocenten skal være. For væsentlige kategorier, især ufaglærte mænd og kvinder, vil jeg altså vove at påstå, at en 100 pct.s dækning vil være det eneste rimelige. Spørgsmålet er — og vi vil nemlig meget gerne gå ind i en diskussion om dette spørgsmål — om vi ikke kan forbedre forslaget yderligere netop på dette punkt til fordel for de lavest lønede.

Man kan selvfølgelig altid diskutere vidt og bredt, hvad der er egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Hr. Erik Hansen var inde på det spørgsmål og mente jo altså, at det måtte være ganske tilfredsstillende med den 90 pct.s dækning, som vi får nu, men jeg mener afgjort ikke, at den er tilfredsstillende for væsentlige kategorier inden for arbejdsmarkedet.

Hr. Simonsen var inde på et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om den funktionær, som tjener 4.000 kr. om måneden, og som altså i henhold til maksimumsydelserne ikke kan få meget mere end 60 pct. Han er jo egentlig ilde faren i det øjeblik, han skal gå fra en beskæftigelsessituation over i en arbejdsløshedssituation og får sin indtægt nedskåret med ca. 40 pct., så mon ikke der er grund til, at vi i udvalget ser lidt nærmere på dækningsprocenten og egentlig også på maksimumsydelserne?

Det undrer mig nemlig, at arbejdsministeren ikke samtidig foreslår § 47 ændret, således som socialdemokratiet og SF jo gjorde det i sidste samling; hvor vi netop ønskede, at maksimumsprocenten blev forhøjet, at dagpengenes højeste sats altså skulle være 100 pct. ved sædvanlig arbejdstid og efter de regler, som findes i § 47. Der står jo, at